

Curtea Supremă de Justiție**D E C I Z I E**

04 martie 2014

mun.Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție în componență:

Președinte – Elena Covalenco,

Judecători – Iurie Diaconu, Ion Arhiliuc, Liliana Catan, Ion Guzun,

a judecat în ședință publică recursul ordinar declarat împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 25 septembrie 2013 de inculpatul

Brînzaru Sergiu Dumitru, născut la 07 octombrie 1974, originar și domiciliat în or.Ungheni, str.Nuferilor 19.

Termenul examinării cauzei:

1. 16.07.2012 - 15.04.2013 - prima instanță,**2.** 03.05.2013 - 25.09.2013 - instanța de apel,**3.** 13.11.2013 - 04.03.2014 - instanța de recurs.

Procedura de citare legal îndeplinită.

S-au prezentat:

Avocatul Ion Podaru și inculpatul Sergiu Brînzaru, care și-au susținut recursul ordinar, solicitînd admiterea acestuia în sensul declarat.

Procurorul Dumitru Graur, care s-a pronunțat pentru respingerea recursului, ca neîntemeiat.

Colegiul penal lărgit asupra recursului,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Ungheni din 15 aprilie 2013, Brînzaru Sergiu a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art.190 alin.(2) lit.c) Cod penal la amendă în mărime de 700 unități convenționale, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții de răspundere materială pe un termen de 3 ani.

2. Potrivit sentinței s-a constatat că Brînzaru Sergiu, la 16 spre 17 aprilie 2012, aflîndu-se la serviciu în calitate de pază la cazinoul „Guliver” din or.Ungheni, str.Națională 20^a, ce aparține SRL „Simon -Service”, prin înșelăciune și abuz de încredere, i-a solicitat operatorul Martin Daniela, să-i încarce aparatul de joc, fără a-i plăti și introduce bani în casă, promițîndu-i că pînă la finele serviciului va achita suma de bani, care avînd încredere în Brînzaru Sergiu i-a încărcat de mai multe ori, pe parcursul serii, aparatul de joc cu sume de bani, care pînă la finele serviciului s-a evaluat la suma de 13603 lei, pe care ultimul nu a achitat-o cauzîndu-i întreprinderii menționate un prejudiciu material considerabil.

3. Împotriva sentinței a declarat apel inculpatul, care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei hotărîri de achitare, deoarece dînsul nu a comis infracțiunea incriminată și nu a dobîndit ilicit bunurile altei persoane prin înșelăciune sau abuz de încredere, în cazul dat operatoarea D.Martin cu care SRL „Simon Service” avea încheiat contract de răspundere materială, urma să se facă responsabilă de cauzarea prejudiciului în valoare de 13603 lei, fiindcă dînsa nu a respectat contractul de muncă și nu trebuia să-i încarce aparatul de joc, fără achitarea plății pentru jocuri.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 25 septembrie 2013, a fost respins, apelul inculpatului, ca nefondat.

Instanța de apel a constatat că probele cercetate de prima instanță din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării reciproce, confirmă vinovăția inculpatului S.Brînzaru în comiterea infracțiunii imputate și acțiunile lui corect au fost încadrate în baza art.190 alin.(2) lit.c) Cod penal.

Concluzia dată instanța de apel și-a bazat-o pe:

- declarațiile reprezentantului legal a părții vătămate Iu.Ursu, care a declarat că la 17.04.2012 administratorul cazinoului „Guliver”, V.Livițchi i-a comunicat că l-a depistat pe S.Brînzaru, care era angajat în calitate de paznic, jucînd la aparatele de noroc în timpul serviciului, iar în urma verificării aparatelor de joc a depistat un neajuns de 13603 lei, întocmind actul de inventariere, iar D.Martin a recunoscut că, la rugămintea lui S.Brînzaru, i-a încărcat aparatul de mai multe ori cu sume de bani, acesta promișînd că le va restitui, fapt ce a fost recunoscut de inculpat;

- declarațiile martorului D.Martin, care a lămurit că în ziua de 16 spre 17.04.2012, s-a aflat la serviciu cu agentul de pază S.Brînzaru, care a rugat-o să-i încarce aparatul de joc cu 200 lei, la care juca un prieten de al său, care avea pierdută suma de 500 lei și nu mai avea bani, profitînd de încrederea ei i-a garantat că personal îi va restitui în cazul că va pierde și, cu toate că nu avea voie, juca de unul singur la aparatele de joc, astfel dînsa i-a încărcat aparatele de joc cu o sumă ce depășea 8000 lei, iar cînd a venit administratorul V.Livițchi, l-a depistat pe S.Brînzaru jucînd la aparat, după care verificînd conturile aparatelor de noroc și banii pe care îi avea în casă, a depistat un neajuns în sumă de 13603 lei, acești bani au rămas în aparat, nefiind introduși în casă de către inculpat;

și actele cauzei – procesul-verbal de ridicare a înregistrărilor din incinta cazinoului din 19.06.2012, actul de inventariere a conturilor aparatelor de noroc din 17.07.2012, probe care, luate în ansamblu, confirmă că inculpatul a comis infracțiunea incriminată.

La fel, instanța de apel a conchis că vina inculpatului se confirmă prin însași declarațiile sale date în cadrul ședinței de judecată în prima instanță, unde a recunoscut parțial vina și nu a fost de acord doar cu suma prejudiciului cauzat, considerînd că a adus cazinoului un prejudiciu în mărime de 4000 lei.

Totodată, instanța a considerat neîntemeiat argumentul inculpatului că operatorul D.Martin se face responsabilă de cauzarea prejudiciului în valoare de 13603 lei, pe motiv că dînsa avea încheiat contract de răspundere materială, deoarece reieșind din însuși declarațiile acestuia, rezultă că anume la rugămintea sa, operatorul pune puncte, dînsul asigurînd-o că personal se va clarifica cu patronul, că aceasta nu ar fi încărcat aparatul de joc altei persoane fără achitarea sumei, iar lui i-a încărcat avînd încredere în el, că îi va achita suma dată, ceea ce demonstrează faptul că inculpatul a făcut abuz de încrederea lui D.Martin, prin care a cauzat daune SRL „Simon Service”.

Referitor la măsura de pedeapsă stabilită inculpatului, instanța de apel a concluzionat că, prima instanță i-a aplicat acestuia o pedeapsă echitabilă, ținînd seama de gradul de pericol social al faptei săvîrșite, de persoana inculpatului, de atitudinea lui față de fapta săvîrșită.

5. Împotriva deciziei instanței de apel a declarat recurs ordinar inculpatul care, invocînd temeiurile prevăzute la art.427 alin.(1) pct.8), 9) Cod de procedură penală, a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei hotărîri de achitare, motivînd că în acțiunile sale lipsește latura obiectivă a infracțiunii de escrocherie, deoarece dînsul nu a intrat în posesia ilegală asupra bunurilor altei persoane, și nu a obținut posibilitatea reală de a se folosi și dispune de acestea la dorința sa, în rest, invocînd repetat aceleași argumente descrise la pct.3 al prezentei decizii.

6. Judecând recursul ordinar în raport cu materialele dosarului și motivele invocate, Colegiul penal lărgit consideră că recursul urmează a fi admis din următoarele considerente.

Conform prevederilor art.414 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârilor atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar, și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, fiind obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel. Nepronunțarea instanței de apel asupra tuturor motivelor invocate echivalează cu nerezolvarea fondului apelului.

Fiecare probă, cu respectarea art.101 Cod de procedură penală, urmează să fie apreciată din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor.

Colegiul penal constată că aceste prevederi ale legii procesuale nu au fost respectate întocmai la judecarea apelului și priplit s-a menținut hotărârea primei instanțe.

La examinarea probelor care confirmă sau infirmă vinovăția persoanei, instanța de judecată urmează să argumenteze în hotărâre motivele admiterii sau respingerii probelor, atât de învinuire, cât și de apărare, și este obligată să aprecieze toate probele examinate în ședință, indiferent de faptul dacă sînt cuprinse în dosar sau au fost prezentate de părți în ședința de judecată.

Din conținutul apelului declarat de inculpatul S.Brînzaru, rezultă că dînsul consideră că neîntemeiat a fost condamnat în baza art.190 alin.(2) lit.c) Cod penal, deoarece în acțiunile sale lipsește latura obiectivă a infracțiunii de escrocherie, deoarece dînsul nu a intrat în posesia ilegală asupra bunurilor altei persoane, și nu a obținut posibilitatea reală de a se folosi de acestea, adică de suma de bani cu care a fost prejudiciat cazinoul.

Instanța de apel, judecând apelul, nu s-a pronunțat asupra motivului invocat de inculpat în acest sens, limitîndu-se la o analiză generală a probelor, indicînd că prin probele prezentate de partea acuzării, și anume declarațiile reprezentantului legal a părții vătămate Iu.Ursu, a martorului D.Martin și actele cauzei, se confirmă comiterea de către inculpat a infracțiunii de *escrocherie, adică dobîndirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune și abuz de încredere, cu cauzarea de daune în proporții considerabile.*

Colegiul atestă că, conform practicii judiciare și teoriei dreptului penal, escrocheria reprezintă acțiuni de dobîndire ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune și abuz de încredere. În cazul escrocheriei este necesar ca *victimă* să fi fost indusă în eroare și să fi ajuns la o reprezentare greșită a unei situații sau împrejurări. Infracțiunea de escrocherie este materială și *se consideră consumată din momentul trecerii ilegale a bunurilor proprietarului la cel vinovat, iar făptuitorul obține posibilitatea reală de a se folosi sau a dispune de bunurile străine după bunul său plac.*

Reieșind din materialele cauzei s-a constatat că, l-a solicitarea inculpatului, i-a fost încărcat electronic aparatul de joc în sumă totală de 13603 lei, fără ca acesta să primească bani în realitate și să-i introducă în aparatul de casă, avînd scopul de a *obține profituri de sine stătător, și nu din bunurile sustrase, ci prin exploatarea ilegală a bunurilor proprietarului care urmau să fie predate în contul proprietarului* (suma de bani încărcată electronic în aparatul de joc a fost folosită cu scopul de a obține un câștig).

Astfel, adoptînd decizia de respingere a apelului declarat în cauză și menținînd sentința, prin care acțiunile inculpatului au fost încadrate în baza art.190 alin.(2) Cod penal, instanța de apel nu a verificat dacă inculpatul în urma acțiunilor sale a avut intenția de însușire (sustragere) a bunurilor proprietarului și dacă a obținut posibilitatea reală de a se folosi sau a dispune de bunurile acestuia la propria sa dorință, în cazul în care dînsul nu

a introdus în casă suma încărcată electronic în aparatul de joc, pe care a folosit-o în scopul de a obține câștig, de unde rezultă că masa patrimonială a părții vătămate a fost diminuată, aducându-se un prejudiciu în mărime de 13603 lei, fără însă a spori masa patrimonială a făptuitorului.

Prin urmare, ținând seama de cele menționate mai sus, Colegiul penal consideră că concluziile instanței de apel sînt pripite, nu corespund materialelor dosarului, în urma căruia instanța urmează să verifice dacă în acțiunile acestuia persistă elementele constitutive ale altor norme penale.

Astfel, Colegiul penal conchide că instanța de apel la judecarea apelului a comis erori de drept, prevăzute de art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, deoarece nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărîrea atacată nu cuprinde motivele prin care să se întemeieze soluția adoptată.

Procedînd în asemenea mod, instanța nu a acordat deplină eficiență prevederilor art.414 alin.(2) și 417 alin.(1) pct.8) Cod de procedură penală, ceea ce echivalează cu erori judiciare, ce s-au soldat cu o hotărîre neîntemeiată și nemotivată. Avînd în vedere că erorile de drept invocate nu pot fi corectate de către instanța de recurs, decizia instanței de apel urmează a fi casată, cu dispunerea rejudecării cauzei în aceeași instanță.

La noua rejudecare a cauzei instanța de apel are obligația să înlăture erorile menționate, să țină seama de împrejurările expuse, care au servit temei de casare a soluției adoptate și, cu respectarea prevederilor art.414 Cod de procedură penală, să verifice legalitatea și temeinicia sentinței atacate, să dea o apreciere obiectivă probelor administrate în cauză, avînd în vedere prevederile art.93, 95, 101 Cod de procedură penală, să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel și recurs, și, în dependență de datele obținute, să pronunțe o hotărîre legală, întemeiată și motivată, care să corespundă prevederilor art.417 Cod de procedură penală.

7. În conformitate cu prevederile art.434, art.435 alin.(1) pct.2) lit.c) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție

D E C I D E :

Admite recursul ordinar declarat de inculpatul Brînzaru Sergiu, casează total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 25 septembrie 2013, în cauza penală în privința lui Brînzaru Sergiu și dispune rejudecarea cauzei în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Decizia nu se supune nici unei căi de atac.

Decizia pronunțată în ședință publică la 25 martie 2014.

Președinte

Elena Covalenco

Judecători

Iurie Diaconu

Ion Arhiliuc

Liliana Catan

Ion Guzun

Copia corespunde originalului
Judecător

Elena Covalenco